

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év szeptember hó 29. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2010. október hó 13. napján kihirdette a következő

VÉGZÉS:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 15.B.650/2005/54. számú ítéletét mindkét vádlott tekintetében *helybenhagyja*.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2009. március 12. napján kelt 15.B.650/2005/54. számú ítéletével az I. r. vádlottat az ellene a Btk. 225.§-ban meghatározott 1 rb. társtettesként, folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette és 3 rb. - 1 rb. felbújtóként elkövetett - a Btk. 275.§ a) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntette, a II. r. vádlottat az ellene a Btk. 225.§-ban meghatározott 1 rb. társtettesként, folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette és 1 rb. a Btk. 275.§ a) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. és II. r. vádlott terhére a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

Fellebbezése írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat részben tévesen értékelte és téves következtetésre jutott, valamint anyagi jogszabályt sértett, amikor a vádlottakat társadalomra veszélyesség hiányában mentette fel és nem indokolta meg, hogy ezt milyen konkrét okok alapján

állapította meg. Álláspontja szerint a társadalomra veszélyesség fogalom megingott, megszűnt jogalkalmazási kategória lenni, egyúttal utalt az 1/2004. sz. BJE határozatra, valamint a BH 2007.112. és a BH 1983.268. számú eseti döntésre.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlottaknak a váddal és a végindítvánnyal egyező elmarasztalását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.431/2009/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Nyilvános ülés kitűzésére tett indítványt azzal, hogy azon részt kíván venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálatra alkalmatlannak tartotta, mert a bíróság részben nem merítette ki a vádat és indokolási kötelezettségének sem tett megfélelően eleget.

Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adta magyarázatát annak, hogy a vád 5. oldalán leírt, 2003. június 24. napján tartott konzultációt megelőzően készült jegyzőkönyvek átadására miért nem fogadta el elegendő bizonyítékként az I. r. vádlott által is aláírt, a jegyzőkönyvek átadásának megtörténtét rögzítő okiratot, valamint figyelmen kívül hagyta tanú1. tanúvallomásának azon részét, mely szerint a tanú konkrétan nem emlékszik az anyagok átadására, de ennek az emlékeztetőből ki kell tűnnie. Tekintettel arra, hogy a jegyzőkönyvek átadásának bizonyítottsága esetén, azok figyelmen kívül hagyásával a vádlottak hivatali kötelezettségüket megszegték, az indokolás e hiányossága az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését indokolja a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontja alapján.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság semmilyen formában nem tért ki a vádirat 20. oldal második bekezdése szerint a 220/2003.bü. számú ügyben az I. r. vádlott által készített nyomozást megtagadó határozat tartalmát érintő kérdésekre, arra, hogy a határozat indokolása valótlan megállapításokat tesz.

Mivel a rendelkezésre álló bizonyítékoknak a valótlan feltüntetése vizsgálendő lett volna az I. r. vádlott terhére rótt hivatali visszaélés körében, az elsőfokú bíróság nem merítette ki a vádat, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Be. 375.§ (1) bekezdése alapján is indokolt.

Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az I. r. vádlott esetében az általa készített és előre dátumozott 2 db megtagadó határozattal kapcsolatban azt állapította meg, hogy ezeknek a cselekményeknek nincs társadalomra veszélyességük, ezért bűncselekményt nem valósítanak meg.

A hatóságok által készített közokiratoknak közhitelűen kell bizonyítani nemcsak a benne foglaltakat, hanem készítésének időpontját is, mert egy eljárási cselekmény időpontjához lényeges jogkövetkezmények fűződnek. Azon a napon, amikor a megtagadó határozatokat az I. r. vádlott dátumozta és aláírta, okiratilag bizonyítottan nem volt Magyarországon, így utólag joggal merülhetne fel aggály az okirat valódiságával szemben, így az ilyen cselekményeknek általánosságban és a

konkrét esetben is van társadalomra veszélyessége, ezért alkalmas a vádlott bűnösségének megállapítására.

Miután azonban a másodfokú eljárásban ugyanazon vádlott esetében az ügynek egységes elbírálására van csak lehetőség és hatályon kívül helyezési ok áll fenn, a felülbírálat során az utóbbi rendelkezés az irányadó.

Ezért mindkét vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

A II. r. vádlott a 2010. szeptember 7. napján kelt beadványában tett észrevételeket a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjára.

Annak állítása mellett, miszerint a BRFK-n készült két, szinte szó szerint azonos tartalmú tanúkihallgatási jegyzőkönyvet nem látta, a nyomozószervek közötti megállapodás ellenére jegyzőkönyvet nem kapott. A lehetséges történések vázolása mellett azt hangsúlyozta, hogy a jegyzőkönyvek másolatának részükre történő iratkezelési szabályzatnak megfelelő átadását senki sem tudta hitelt érdemlően igazolni.

Utalt arra is, hogy a fellebbezés indokolása vele szemben egyetlen konkrétumot sem tartalmaz, a Fellebbviteli Főügyészség indítványában nincsenek tények, hogy mire alapították a perorvoslati nyilatkozatot vele szemben.

A vádirat azon megállapítására, miszerint ő az I.r. vádlott célját elfogadva végezte a feljelentés kiegészítését, azon tényeket emelte ki, hogy a feljelentést július 19-én kapta meg, elolvasás és értékelés után elrendelte a hanyag, illetve hűtlen kezelés miatt az eljárást, erről írásban értesítette az ügyészséget és egy nyomozati tervet készített.

Az I. r. vádlottal, akivel kizárólag munkakapcsolatban állt, csak június 23-án találkozott, bemutatta neki az ügyet, majd a terveknek megfelelően hallgatta ki K.-t és kértek iratokat a pénzügyintézetől.

A vádirat egyes megállapításait idézve kifogásolta, hogy az ügyészség sohasem az ügy egészét vizsgálta, hanem egy-egy mozzanatot kiragadott, majd azt különböző feltételezésekkel gyanús körülményként tüntette fel, a vádiratban pedig valótlan dolgokat állított, az elképzelésbe nem illő körülményeket pedig figyelmen kívül hagyta.

Mivel az ügyészség által vélelmezett bűncselekményeket nem követte el, az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az I. r. vádlott védője a 2010. szeptember 20. napján kelt beadványában tette meg észrevételeit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésére.

Az I. pont kapcsán - idézve tanú1. 2004. október 21-én tett nyomozati, majd a 2008. június 13-án tett tárgyalási vallomásából - azt az álláspontját hangsúlyozta, hogy az

elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy tanú1. vallomása alátámasztotta a vádlottak vallomását.

Az is helytálló, hogy egy jegyzőkönyv, amely csupán annyit rögzít, hogy bizonyos iratok átadásra kerültek, illetve kerülnek, nem lehet elegendő bizonyíték a tényleges átadásra, figyelemmel az ORFK Iratkezelési szabályzatára is, amely egyértelműen dokumentáltsághoz köti a bűnügyi iratok átadását.

A II. pont tekintetében a feljelentő 2003. június 26-án írt levelét idézte azzal, hogy az abban írtaknak nem mond ellent a gazdasági igazgató sem, nyilatkozataikat pedig alátámasztották a miniszter aznapi sajtótájékoztatóján elhangzottak. Ezzel pedig a vádirati tényállás kimerítésre került, mert a hivatali visszaélés tényállási elemei nem valósultak meg.

A társadalomra veszélyességről, mint jogalkotói, jogalkalmazói kategóriáról folyt jogelméleti vitában pedig a jogász tanulmányára utalt. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a bejelentett fellebbezést és az átiratban foglaltakat fenntartotta. Az átirat 3. pontját kiemelve arra utalt, hogy a keltezés helye és ideje is az okirat része, aminek jelentősége van az elévülés, a jogorvoslat idejének számításakor vagy egy jogszabályváltozás esetén. Így a tényállásból, mivel az ott leírt cselekménynek van társadalomra veszélyessége, következtetést lehet levonni a bűnösségre.

Az átirat 1. és 2. pontját illetően megismételte az átirat lényegét, a tényállást 2. pontja tekintetében pedig - tanácselnöki kérdésre - arra hivatkozott, hogy az átiratban írtakat nem a közokirat-hamisítás, hanem a hivatali visszaélés körében kellett volna vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak, mivel a nyomozást megtagadó határozatban valótlan tényként szerepel, hogy az Rt.-nél nincs hiány.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője fenntartotta az átiratban foglaltakat azzal, hogy az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy miért fogadta el tanú1. tanúvallomását a vádlottak védekezését alátámasztó bizonyítékként, az iratok alapján pedig kizárt, hogy a jegyzőkönyveket az I. r. vádlott megkapta. Az ügyészségi átirat 2. pontjával kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy a hivatali visszaélés nem állapítható meg, nincs jogtalan előny, jogtalan hátrány, a feljelentő nyilatkozata és a nyomozást megtagadó határozat tartalma között nincs ellentét. A vádlott által készített határozatokkal kapcsolatban pedig azzal érvelt, hogy a dátumhoz semmiféle következmény nem fűződött.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott felszólalásában elsődlegesen azt hangsúlyozta, hogy az alapügyben (K. ügy) még mindig nem hoztak jogerős határozatot, nekik pedig 10 napjuk volt arra, hogy döntsenek az Rt. ügyében.

Érvelése szerint az iratok hozzájuk érkezése és K. - akivel akkor találkozott először - meghallgatása között egy munkanap alatt kizárt olyan következtetés levonása, hogy K.-nak milyen iratokat kell benyújtania és milyen bizonyítékokat kell szándékosan figyelmen kívül hagyni annak érdekében, hogy a nyomozás megtagadható legyen. A jegyzőkönyvek átadásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az emlékeztető tartalma téves, mert az később készült, tanú1. pedig vallomásában mindig azt mondta, hogy „átadjuk” és nem azt, hogy „átadtuk”. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozta azt is, hogy kezdettől indítványozta az átadási ív beszerzését, ezt azonban csak az eljáró bíróság kísérelte meg, de közben az iratokat megsemmisítették és a másolatok sincsenek meg annak ellenére, hogy azok banktitkokat is tartalmaznak. Az általa készített iratok dátumozásával kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy aznap 30-40 határozatot írt alá, a gyakorlat pedig az volt, hogy az a dátum került a határozatra, amikor az aláírásra vagy kiadmányozásra került. A jogszabállyal kapcsolatban pedig azt emelte ki, hogy annak van jelentősége, amikor azt a jogorvoslatra jogosult átveszi.

A főügyészégi átirat 2. pontjával kapcsolatban pedig azzal érvelt, hogy a vezérigazgató tette meg, majd vontatott vissza a feljelentést azzal, hogy káruk nincs. A gazdasági igazgató vallomásában leírtak alapján pedig egyértelműen megállapítható volt, hogy az ügyletből nyereséggel kerültek ki, tehát káruk nem volt. Egyúttal megjegyezte, hogy a nyomozás megtagadása nem akadályozza egy újabb nyomozás elrendelésének. Utalt arra is, hogy a PSZÁF feljelentése alapján indult ügyben - ahol az Rt.-re vonatkozóan részletes és egyező adatok voltak - több adat, bizonylat is rendelkezésre állt, ugyancsak megtagadható határozat született.

Védőjéhez csatlakozva az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A II. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal érvelve, hogy az elsőfokú bíróság részletesen eleget téve indokolási kötelezettségének, helyesen vont következtetést arra, hogy a II. r. vádlott bűnösségére nem volt kétséget kizáró bizonyíték, nincs adat arra sem, hogy a II. r. vádlott bárkinek hátrányt, előnyt okozott volna, bármilyen szabályt megszegett volna. Az ügyészi fellebbezés pedig valójában a bírói mérlegelést támadja.

A II. r. vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy az sem bizonyított, miszerint az I. r. vádlott a jegyzőkönyveket megkapta volna, arra pedig semmi adat nincs, hogy az I. r. vádlott továbbította volna. Amikor a konzultáción részt vett, iratok átadására nem került sor, nem szokás tanúkihallgatási jegyzőkönyveket kézbe adni. Utalt arra is, hogy a nyomozás megtagadása után el lehet rendelni a nyomozást, ahogy az K. önfeljelentése után meg is történt, mely ügyben és a párhuzamosan folyó nyomozás során is további nyomozási cselekményeket végeztek az I. r. vádlottal együtt.

Az utolsó szó jogán tett felszólalásában mindkét vádlott kijelentette, hogy bűncselekményeket nem követették el.

A bejelentett ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az ítélőtábla az ügyészi fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok betartásával folytatta le és helyesen foglalt állást a K.-T megillető részleges mentességi jog kérdésében is.

Az ítélőtábla - a később kifejtésre kerülő indokok alapján - nem osztotta a Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság olyan mértékben sértette meg az eljárási szabályokat, nevezetesen a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontját és a Be. 375.§ (1) bekezdését, amelyek az ítéletet felülbírálatra alkalmatlanná teszik.

Tény, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége hiányos a BRFK-n készült tanúmeghallgatási jegyzőkönyvek átadásával kapcsolatban. Annak kifogásolása azonban, hogy tanú1. vallomása, mint a vádlotti előadásokat alátámasztó vallomás került értékelésre, valamint az okirati bizonyítékok elégtelen voltára vonatkozó indokolás elmaradása mégsem alapozza meg a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontját. Tanú1. tanúvallomásai közül egy vallomásrész kiemelése, valamint az I. r. vádlott által aláírt emlékeztető egyik állításának - „átadták” - elfogadása a többi bizonyíték elemzése nélkül lényegében a bizonyítékok értékelését, mérlegelését támadja, a vád bizonyítottságát célozza, ami a tényállás megalapozottsága esetén nem vezethet eredményre.

Kétségtelen, hogy a vádirat 20. oldal 2. bekezdésében a nyomozást megtagadó határozat valóságtartalmával, a 220/2003.bü. számú ügy kezelésével kapcsolatban az igen részletes vádirati tényálláshoz képest az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kevesebb adatot tartalmaz, részben hiányos, megállapításai pedig több tekintetben is eltérnek a vádirati tényállásban írtaktól. E körben azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádirat az iratok tartalmával egyező tények mellett olyan adatokra, olyan vallomásokra hivatkozik, amely az iratok ismeretében nem tekinthető teljes körűen feltüntetettnek, így az abból levont következtetés sem egyértelmű.

Mivel a tényállás hiányosságoktól és hibáktól mentes megállapításához valamennyi bizonyíték rendelkezésre áll, az ítélőtábla a tényállás megalapozottságának és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének vizsgálatát követően, a későbbiekben részletesen kifejtettek alapján úgy foglalt állást, hogy nincs indoka a Be. 375.§ (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésnek sem.

Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemi felülbírálatra alkalmasnak találta.

Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság igen részletes, széleskörű, az indítványoknak helytadó, alapos bizonyítási eljárást folytatott le. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, amikor az ügyben számos tanút hallgatott meg a releváns tényeket és körülményeket illetően, okiratokat szerzett be, megkereséseket fogantatosított és figyelemmel volt a kapcsolódó ügyekben folytatott eljárásokra, a meghozott jogerős határozatokra. A rendelkezésére álló bizonyítékokat - ha nem is mindig a kellő részletességgel -, de egyenként elemezte és ami lényeges, hogy azokat egymással összevetette, értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részében mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól.

A tényállás azonban egyes részeiben pontosításra, helyesbítésre és kiegészítésre szorul.

Az ítéltábla a vádlottak által a nyilvános ülésen tett nyilatkozataik és az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az alábbiak szerint pontosítja, helyesbíti és kiegészíti.

Az I. r. vádlott kiskorú gyermekeit saját háztartásában tartja el, élettársa köztisztviselő, 200.000 Ft havi jövedelemmel. A vádlottnak személygépkocsija nincs.

A II. r. vádlott havi nyugdíjának összege 220.000 Ft. Vagyonát képezi egy 1,5 millió forint értékű személygépkocsi fele része.

Az ítélet 11. oldalának 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 2003. június 16. napjával keltezett és nyilvánosságra hozott III.86192/2003/B. számú PSZÁF határozat megállapította, hogy a Tanácsadó és Szolgáltató Kft., az Rt.1. és a Kft.1. a Rt.2-ben a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény 65.§ (4) bekezdése szerinti befolyással rendelkezik.

A nyilvánosan működő részvénytársaságban történő befolyásszerzés szabályainak megsértése miatt a PSZÁF a Tanácsadó és Szolgáltató Kft.-t 6.000.000 Ft, a Kft.2.-t 5.500.000 Ft bírság megfizetésére kötelezte (I. számú melléklet 1. kötet 9. lapszáma).

Az ítélet 12. oldalának 8. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a tanúk meghallgatására 2003. június 17. napján került sor (2. kötet 875. lapszám és 2.

kötet 959. lapszám alatti nyomozati irat), tanú2.-t pedig 2003. június 19. napján hallgatták meg tanúként (2. kötet 945. lapszám).

Az ítélet 12. oldalának 5., 6. és 7. bekezdését a 12. oldal utolsó bekezdése elé emeli be, egyúttal a bekezdéseket a következőkkel helyesbíti és egészíti ki:

Tanú2. bejelentését a dandártábornok r. vezérőrnagy utasítására küldte meg tanú3.-nak címezve az eljárás lefolytatása végett az ORFK-nak 2003. június 17. napján (I. számú melléklet I. kötet 3. lapszám).

A II. r. vádlott azt is rávezette az iratra, hogy a feljelentés kiegészítés tárgya hűtlen kezelés, a határidő 2003. június 30. (I. számú melléklet I. kötet 11. lapszám és a 214/2003.bü. számú irat iratborítója). A 2003. július 1-én hatályba lépő jogszabályváltozásokra figyelemmel az ügyészségtől olyan tájékoztatást kaptak, hogy a folyamatban lévő feljelentés kiegészítéses ügyeket 2003. június 30. napjáig be kell fejezni.

A feljelentés kiegészítése keretében 2003. június 19-én lekérésre került az internetes adatbázisból a Kezelő Rt., a Kft2. és a Tanácsadó és Szolgáltató Kft. cégmásolata, valamint a külföldi céginformációs szolgáltatótól beszerezték az Llc.-re vonatkozó nyilvános adatokat.

A II.r.vádlott a feljelentés kiegészítés elrendeléséről 2003. június 19-én jelentést készített (nyomozati iratok 4. kötet 1681. lapszáma), az I.r. vádlott helyett eljárva pedig ugyanezen a napon arról tájékoztatta írásban a Fővárosi Főügyészség Kiemelt Ügyek Osztályának vezetőjét, hogy a PSZÁF feljelentése alapján feljelentés kiegészítését rendelték el. A feljelentés mellékletei utalásokat tartalmaznak arra, hogy az érintett gazdasági társaságok megsértették a befolyásszerzés szabályait, azonban a rendelkezésre álló adatok alapján bűncselekményre utaló adat nem merült fel (nyomozati irat 4. kötet 1765. lapszám).

Az I.r.vádlott írásban megkereste az Ellenőrzési Iroda vezetőjét a Kezelő Rt. 2003. február 10. és 2003. május 5. napja közötti Llc. részére történt utalás iratainak átadása végett (nyomozati iratok 4. kötet 1739. lapszáma).

Az ítélet 13. oldalának 3. bekezdés első fordulát azzal egészíti ki, hogy a megbeszélésen az ORFK részéről rendőr alezredes is részt vett. Tanúmeghallgatási jegyzőkönyv személyes átadására nem került sor.

Az ítélet 13. oldalának 5. és 6. bekezdését az ítélet 15. oldal 4. bekezdése utáni részbe emeli át, egyúttal azt az alábbiakkal egészíti ki.

A de. 9 órakor kezdődő megbeszélésen az I.r. vádlott tájékoztatást adott az osztályukon folyamatban levő 214/2003. bü. számú ügy állásáról azzal, hogy az eljárás a Rt2. részvényeinek a felvásárlásához kapcsolódó pénzügyi tranzakciók vonatkozásában felmerült hanyag, illetve hűtlen kezelés büntett elkövetésének tisztázására hivatott.

Jellemezte a tranzakcióban résztvevő magánszemélyek, befektetői körök, az Rt.-ben tulajdont szerzett cégek jogi és pénzügyi helyzetét, a tranzakciók közötti összefüggéseket, tájékoztatást adott arról, hogy meghallgatták K.-t, a Tanácsadó és Szolgáltató Kft. képviselőit, az Rt1. képviselőinek meghallgatása, a PSZÁF-nál a fellelhető háttéranyagok beszerzése még folyamatban van. Jegyzőkönyvek személyes átadására nem került sor (nyomozati irat 3. kötet 1227. lapszám).

Az ítélet 14. oldalának 5. bekezdése első fordulát azzal egészíti ki, hogy tanú4. 105 lap iratot vett át.

Az ítélet 14. oldalának utolsó bekezdését azzal a kezdéssel egészíti ki, hogy a II.r. vádlott tanú1. kérésének megfelelően idézte be meghallgatásra K.-t (nyomozati irat 6. kötet 2459. lapszámtól II.r. vádlott gyanúsítottkénti vallomása 6. kötet 2465. lapszám) és akként pontosítja, hogy a meghallgatást követően, a kiemelt ügyekben az osztályon kialakult gyakorlatnak megfelelően átkísérte K.-t az I.r. vádlotthoz (az I.r.vádlott vallomása 15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 19. oldal 3. bekezdés).

Az ítélet 15. oldalának 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlottaknak az okiratok fiktív voltáról nem volt tudomása.

Az ítéleti tényállást a 15. oldal 4. bekezdését követően azzal egészíti ki, hogy 2003. június 23. napján az I.r. vádlott megkereste az írországi társszervet az Ltd.-vel kapcsolatos információk nyújtása végett (nyomozati iratok 4. kötet 1753. lapszám).

Az ítélet 15. oldal 7. bekezdésének utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy tanú5. az épületből 17,30 óra körüli időben távozott.

Az ítélet 15. oldal 7. bekezdését követően a tényállást azzal egészíti ki, hogy I.r.vádlott 2003. június 24. napján megkereste a Gazdasági és Közlekedési Minisztériumot a Kezelő Rt. alapító okiratának, annak módosításainak, az éves beszámolónak, a 2003. évi üzleti tervnek, az igazgatóság és a felügyelő bizottság ügyrendjének megküldése végett (I. számú melléklet 2. kötet 635. lapszám).

Az ítélet 16. oldalának 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az MNB átirata a PSZÁF-hoz 2003. július 1. napján érkezett.

Az ítélet 16. oldalának 3. bekezdését azzal pontosítja és egészíti ki, hogy a feltüntetettek mellett a megkeresésben bekérésre került a Kft2. ügyfélszámlájához kapcsolódó megállapodás alapján más részére kiadott fedezetigazolások másolata, a Kezelő Rt. 2003. június 23. napjától 2003. június 25. napjáig terjedő időszakra vonatkozó pénzforgalmi és ügyfélszámla forgalmi kivonata (I. melléklet 2. kötet 887. lapszám). A megkeresés napján tanú6. tanú7. r. századosnak 75 lapon a kért iratmásolatokat átadta.

E bekezdést követően a tényállást az alábbiakkal is kiegészíti:

2003. június 25. napján az I.r.vádott felkereste az PSZÁF-nál tanú2-t, akit tájékoztatott az előző nap tanú8-val folytatott beszélgetésről, az elhangzott álláspontokról és arról is megkérdezte, hogy csak a Kezelő Rt. miatt tettek-e feljelentést, vagy más bűncselekményre is gyanakszanak. Erre tanú2. igennel válaszolt azzal, hogy elsősorban pénzmosásra. Egyúttal egyeztettek az PSZÁF által megküldendő iratokról is (tanú2. nyomozati vallomása 2. kötet 909. oldal és 23. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldal 10. bekezdés).

Az ítélet 16. oldalának 4. bekezdését azzal pontosítja és egészíti ki, hogy az I.r. vádott a PSZÁF-tól a Kezelő Rt.-vel kapcsolatos valamennyi iratot, az Ltd.-vel kapcsolatos rendelkezésükre álló iratot, a Bank Rt. által vezetett ún."hídszámla" forgalmi kivonatát és az érintettek meghallgatása során készült jegyzőkönyveket kérte megküldeni (nyomozati irat 6. kötet 2195. lapszám).

Válaszként több száz oldalnyi iratmásolat érkezett, de a meghallgatási jegyzőkönyvek és azok hanganyaga csak 2004 elején került megküldésre (nyomozati irat 4. kötet 1787. lapszám alatti rendőri jelentés).

Az ítélet 16. oldal 4. bekezdését követően a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az I.r.vádott 2003. június 25. napján tájékoztatást adott a Rt3.-nek arról, hogy a PSZÁF feljelentése alapján feljelentés kiegészítést folytatnak és adatokat kért az állampapír vételár változás kimutatásáról a 2003. március 13. napjától 2003. május 14. napjáig terjedő időszakra (I. számú melléklet 2. kötet 627. lapszám).

Ugyanezen a napon a fentiekkel egyező tájékoztatással a Bank Rt. Bankbiztonsági Főosztály vezetőjétől számlákat, dokumentumokat kért be, a számlák forgalmát nyitástól, a számlák felett rendelkező személyek azonosító adatait, igazolásokat (V. számú melléklet 283. lapszám).

Az ítélet 17. oldalának 5. bekezdését azzal pontosítja, helyesbíti és egészíti ki, hogy a BRFK a 118358/2003. bü. számú ügy iratait átadta az ORFK-nak. Az irat a vezérigazgató feljelentését, a gazdasági igazgatóhelyettes meghallgatásának jegyzőkönyvét és a vezérigazgató feljelentés visszavonását is tartalmazta.

A BRFK-n 2003. június 27. napján készült meghallgatási jegyzőkönyvben a gazdasági igazgató a Kezelő Rt. gazdasági igazgatóhelyettese arról tett nyilatkozatot, hogy elvileg minden egyes ügyletről külön kellett volna kapniuk kimutatást a brókercégtől, amik elmaradtak, így az egyes tételek nem azonosíthatók, csupán az biztos, hogy ezt a pénzt ügyfélszámlájukról leemelték, a bróker cég számlájára került, annak további sorsa ismeretlen.

A bróker cég 16.561.793.587 Ft-ot utalt vissza a cégüknek két részletben, 2003. június 20-án és 2003. június 23-án. Az átutalt pénzben már a hozam is benne van, ebben akár a kérdéses 120.000.000 Ft is benne lehet, de ezt majd a belső vizsgálat feltárja.

Amikor tudomására jutott a feljelentés ténye, felhívta a vezérigazgató figyelmét arra, hogy a bróker cég a befektetési állomány összetételét és sorsát ezideig nem tudta kimutatni, ezért a hatósággal is csupán feltételezéseket tudnának közölni, ami pedig

értelmetlen mindaddig, amíg a konkrét tényállást a belső vizsgálat, illetve a PSZÁF vizsgálata meg nem állapította. Ezért született az a levél, amelyben a belső vizsgálat lezártaig a feljelentés semmítését kérték. Az egyeztetési folyamat a brókercéggel jelenleg is tart. A 120.000.000 Ft sorsa mindig csak része volt az összes egyeztetésnek, az egyeztetés folyamánya lett a 16.561.793.587 Ft visszautalása is, tehát nem volt az egyeztetés eredménytelen. Az egyeztetés egy szokványos egyeztetés volt.

A vezérigazgató a 2003. június 26-i feljelentést visszavonó beadványában a következőket írta: „A feljelentés tárgyát képező átutalás (2003. március 5. napján 120.000.000 (egyszázhuszmillió) forint összeg és a csatolt értékpapír adásvételi szerződés a Bank Rt.-vel jelenleg is folyamatban lévő egyeztetésünk tárgyát képezik. Társaságunk jogtanácsosa nem helyesen értelmezte a jogi lehetőségeket, melyet gazdasági jogban hozzáértő ügyvéddel tegnap este egyeztettünk, ennek során megállapítást nyert, hogy miután a társaságunkat gazdasági hátrány nem érte, ennek következtében a Btk. 319.§-a hűtlen kezelés feljelentése teljesen alaptalan, mert a rendelkezésre álló kimutatás szerint a pénzeszközeink maradéktalanul megvannak. Szükséges további egyeztetés még a Bank Rt.-vel, melyre a vonatkozó faxuk részünkre megérkezett a tárgyi bejelentést követően. Ezen egyeztetés eredményétől függően tesszük meg további lépéseinket.

Fentiekre való tekintettel kérjük tegnap délután tett bejelentésünket, az utólag megszerzett tények ismeretében tárgytalannak és érdemtelennek tekinteni szíveskedjenek, így a T. Cím részéről jelenlegi állapotban eljárás lefolytatása nem szükséges.

Az iratokat tanú9. a 214/2003. bü. szám alatti ügghöz 10. sorszám alatt iktatta 2003. június 27. napján.

Az ítélet 17. oldalán az 5. bekezdést követően a tényállást a következőkkel egészíti ki:

A 2003. június 27.-i megbeszélésen az I.r.vádltott tájékoztatást adott az elrendelt feljelentés kiegészítés állásáról és arról, hogy bűncselekmény gyanúját az eljárás során nem tudják megállapítani, napokon belül az eljárás megtagadásra kerül.

Az értekezleten részt vett r. alezredes ORFK-ról, r.dandártábornok BRFK Vezetőjének helyettese, a r.ezredes1. bűnügyi igazgató, r.ezredes2. a BRFK Főosztály vezetője és tanú1. r. alezredes (nyomozati irat 3. kötet 1233. lapszám).

A 17. oldal 6. bekezdését „A 214/2003.bü. szám ügyben” pontosítással kezdi.

Az ítélet 18. oldalán az 1. bekezdést követően a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az I.r. vádltott az Rt. feljelentése miatti ügyben konzultált tanú10-zel, aki az ügyben összefoglaló jelentést készített 2003. június 30.-i dátummal (II. számú melléklet I. kötet 139. lapszám).

Az ítélet 18. oldalának 2. bekezdését az „Ennek megfelelően” kezdés helyett „Az előjárói jóváhagyás birtokában az I. r. vádlott” kezdésre helyesbíti.

Az ítélet 18. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 214/2003.bü. szám alatt készített határozat iktatószámát tanú9., a feljelentés 2003. június 30-án történt új 220/2003.bü. számra történt iktatását követően, hibajavító festékekkel lefestette és a határozatra az új iktatószámot kézírással rávezette.

A határozat a Fővárosi Főügyészségnek megküldésre nem került. A határozatot az Rt. postai úton 2003. július 7. napján megkapta. Ellene panasszal nem éltek (nyomozati irat 6. kötet 2233. lapszám).

Az ítélet 18. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 214/2003.bü. számú ügyben a nyomozás megtagadásáról az I.r.vádlott 2003. június 30.-i dátummal arról tájékoztatta a Fővárosi Főügyészség Nyomozás Felügyeleti Osztályát, hogy az alapos gyanú hiánya miatt megtagadták a nyomozást (III/1. számú melléklet 135. lapszám), majd 2003. július 4.-i keltezéssel az iratok is megküldésre kerültek (III/1. számú melléklet 145. lapszám).

A nyomozást megtagadó határozatot a PSZÁF 2003. július 7. napján postai úton kapta meg. A határozat ellen panasszal nem éltek (nyomozati irat 6. kötet 2223. lapszám).

K. a 2003. július 1. napján feljegyzésben nyilatkozatot tett arról, hogy kb. 5 évvel ezelőtt elindult egy pilótajátékszerű cselekménye, ami a saját ügyfelei megkárosítására történt, évek óta folyamatosan valótlan tartalmú portfolio jelentéseket adott át (melléklet IV/1. kötet 263. lapszáma).

Az Rt3. nevében tanú11. 2003. július 4. napján tett feljelentést (melléklet IV/1. kötet 277. lapszám).

A K. ügyben az I.r.vádlott 2003. július 9. napján titkos nyomozást rendelt el pénzmosás bűncselekménye miatt (43. és 47. sorszám alatti bírósági irat).

A Fővárosi Főügyészség Kiemelt Ügyek Osztálya 2003. július 18. napján 13011/2003/8-I. számú határozatában hatályon kívül helyezte a 214/2003.bü. számú, nyomozást megszüntető határozatot és nyomozást rendelt el azzal, hogy a nyomozó hatóság a bizonyítékokat nem teljeskörűen értékelte. Az iratok az Rt. sérelmére elkövetett sikkasztás büntette, valamint pénzmosás büntette gyanúját alapozzák meg (melléklet III/1. kötet 57. lapszám).

Az ügyet az ORFK 2003. augusztus 8-án egyesítette a 225/2003.bü. számon 2003. július 7. napján a Bank Rt. 2003. július 4-i feljelentése alapján elrendelt nyomozáshoz (III/1. számú melléklet 17. oldal), mely ügyben I.r. vádlott közreműködött K. ausztriai elfogásában és mindkét vádlott a nyomozás elrendelését követően még nyomozati cselekményeket végzett (vádlottak vallomása).

A fenti pontosításokkal, helyesbítésekkel és kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképpen ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének.

A vádlottak védekezését részletesen ismertette, elemezte, a tanúk túlnyomórészt ugyancsak ismertetett vallomásaival és egyéb okirati bizonyítékokkal összevetette. E színvonalas mérlegelő tevékenysége eredményeként indokát adta annak, hogy mely bizonyítékot, mely részében és miért fogadott el, és megindokolta azt is, hogy a bizonyítékok közül melyeket, mely részében és miért nem tartott valónak, illetve elfogadhatónak.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége azonban - kapcsolódóan az ügyészi fellebbezés indokaihoz is - az alábbiak szerint kiegészítésre, helyesbítésre szorul.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le annak tisztázása érdekében, hogy a BRFK.-n foganatosított tanúmeghallgatási jegyzőkönyvek (tanú8., tanú2., tanú12.) átadásra kerültek-e az ORFK részére, illetve annak tartalmát a vádlottak ismerhették-e.

Az elsőfokú bíróság tanú1 vallomása és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján helyesen rögzítette tényállásában, miszerint nem állapítható meg, hogy ezek az okiratok eljutottak a vádlottakhoz, annak tartalmát ismerhették volna.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészítette ki.

Tanú1. a nyomozás során előadta, hogy „a június 24-ig keletkezett jegyzőkönyveket átadtuk... Ennek tényét illetőleg a megbeszéléseken elhangzottakat emlékeztető formájában rögzítettük” (nyom. irat 3. kötet 1223. oldal 3. bek.).

A 2003. június 24-én kelt emlékeztető 2. oldal 6. bekezdése ugyancsak azt rögzíti, hogy „...a BRFK az ügyben készült valamennyi, a PSZÁF-nál alkalmazásban lévő tanújegyzőkönyvet eredetben, illetve faxon átadták, illetve átadják az NBH és az ORFK illetékes szerveinek.” (nyom. irat 3. kötet 1227. oldal)

Azt a tényt, hogy a jegyzőkönyvek átadására a 2003. június 24-én megtartott konzultáción nem kerülhetett sor, nemcsak a tanú által használt múlt idő, hanem az a vallomása is kizárja, hogy „az információ átadás volt ennek az egész konzultációs fórumnak jórészeivel a célja.” Bennem személyesen az az élmény nincs meg, hogy jegyzőkönyvet is átadtunk.” (46. tárgyalási jkv. 3. oldal 4. bekezdés).

Tanú1. ezen előadását az alezredes is megerősítette a tárgyaláson - aki jelen volt a június 24.-ei megbeszélésen -, amikor nyilatkozta, hogy 3 vagy 4 megbeszélés volt, amiről írásos emlékeztető is készült, szóbeli konzultáció volt, „nem cipelhetjük oda az iratokat.... ez szóbeli verbális információcsere volt”. (45. tárgyalási jkv. 10. oldal 1-2. bekezdés) Miután az életvédelmi osztályról csak tanú1. volt jelen a

megbeszélésen, egyértelműen levonható az a következtetés, hogy június 24-én nem kerülhetett sor a jegyzőkönyvek személyes átadására. Egyébként a tételes átadás-átvételnek az emlékeztetőben nincs nyoma, csak általános megfogalmazást tartalmaz.

Amennyiben pedig a jegyzőkönyvek átadására nem a június 24-ei értekezleten került sor, vizsgálni kell, hogy áll-e a bíróság rendelkezésére olyan bizonyíték, amely azt támasztja alá, hogy június 24-e előtt az okiratok továbbításra kerültek-e, a vádlottak átvették-e azokat.

Tanú1 2003. június 19-én találkozott az első koordinációs értekezleten - I.r. vádlott távolléte okán - II.r. vádlottal, amely megbeszélésen az alezredes is jelen volt.

Erről a megbeszélésről írásos emlékeztető még nem készült. A II. r. vádlott végig vitatta, hogy a kérdéses jegyzőkönyvek a birtokába kerültek volna, de tanú1. és az alezredes sem tett olyan vallomást, hogy ezen a találkozón iratok átvétele-átadása történt volna. Ennek az értekezletnek a tárgya kizárólag a tanúk meghallgatására vonatkozó taktika megbeszélése volt. Ekként tehát az is kizárható, hogy a jegyzőkönyvek személyes átadására ekkor került volna sor.

2003. június 19-e és 2003. június 24-e között tanú1, I.r. vádlott és II.r.vádlott személyesen nem találkoztak, de arra sincs adat, hogy a vádlottak a BRFK.-n dolgozó munkatárssal személyesen kapcsolatba léptek volna a jegyzőkönyvek átadása-átvétele céljából.

Mindezek kizárását követően a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az Életvédelmi Osztály postán, kézbesítési íven vagy faxon megküldhette-e a kérdéses jegyzőkönyveket a Pénzmosási Osztálynak.

Tanú1 tanúvallomása szerint a jegyzőkönyvek átadása külső átadóívvél is megtörténhetett, ennek pedig a BRFK-n a nyomozati iratok harmadik kötetében nyoma kell, hogy legyen. (46. tárgyalási jkv. 8. oldal 1-3.bek.)

Az elsőfokú bíróság megkeresésére a BRFK a 2008. január 16-án kelt 313-47/2008. számú átiratában közölte, hogy tanú13. ellen súlyos testi sértés miatt indult 118-333/2003.bü. számú nyomozati iratokat 2004. augusztus 11-én átadták a BRFK-nak.

Az átadásról szóló kézbesítési ív 2007. január 1-jével selejtezésre került.

Ez utóbbi Főosztály pedig a 2008. január 24-én kelt 136-135-4/1/2008.ált. szám alatt arról tájékoztatta az elsőfokú bíróságot, hogy nincs irat arra vonatkozóan, hogy tanú8, tanú12 és tanú2 kihallgatási jegyzőkönyvét az ORFK-nak átadták.

Mindezen tényekből pedig levonható az a megállapítás, hogy az okiratok átadásának írásos dokumentációja (akár faxigazolás, akár külső átadó ív) az iratok között - beleértve az eredeti nyomozati iratokat is - nem található.

A fenti bizonyítékok alapján pedig ítéleti bizonyossággal csak az volt rögzíthető, hogy tanú1. kiadta az utasítást a jegyzőkönyvek megküldésére (46. tárgyalási jkv. 6. oldal 5. bekezdés), de azt a vádlottak nem kapták meg, tartalmukat nem ismerték.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint e körben is elfogadható az a vádlotti védekezés, hogy a jegyzőkönyvek tartalmának ismeretében sem született volna más döntés, mint a nyomozást megtagadó határozat. A II.r. vádlott és az I.r.vádlott a feljelentés kiegészítésének keretében a PSZÁF székházában beszélt tanú8-val (június 24-én), I.r.vádlott pedig személyesen kereste fel tanú2-t (június 25-én). II.r.vádlott összefoglaló jelentésében részletezte a tanú8. által előadottakat (I. melléklet II. kötet 979. old.) és megállapítható, hogy az Életvédelmi Osztályon felvett jegyzőkönyv sem tartalmaz olyan többlet elemet, amely eltérő tartamú határozat meghozatalát eredményezte volna.

Ekként a másodfokú bíróság nem osztotta a Fellebbviteli Főügyészségnek a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontjára alapított hatályon kívül helyezési indítványt.

A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az Rt. nevében a vezérigazgató feljelentésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem merítette ki a vádat, mert nem tért ki a határozat tartalmát érintő kérdésekre, a rendelkezésre álló bizonyíték valótlan feltüntetését nem indokolta a határozatában.

A másodfokú bíróság az ügyészi álláspontot csak részben osztotta.

A Be. 375.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja ha a 373.§ (1) bekezdés II. pontjában fel nem sorolt és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására, vagy intézkedés alkalmazására.

Tényként rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság által a hivatali visszaélés körében megállapított tényállás részben hiányos, azonban ezen részbeni megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, amelynek a másodfokú bíróság eleget tett.

Ekként a kiegészített és így a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintett tényállás a hivatali visszaélés elbírálása szempontjából releváns tényeket már tartalmazza (másodfokú határozat tényállás kiegészítése, elsőfokú ítélet 17. oldal 3-5. bekezdés, 18. oldal 3. bekezdés).

Az elsőfokú ítélet 23. oldal 1. bekezdése részletesen rögzíti az I.r.vádlott e körben tett védekezését, a 31. oldal 5. bekezdése tanú10. vallomását, tehát a bizonyítékok egyenkénti értékelése megtörtént. Az ítélet 46. oldal 2. bekezdése e két nyilatkozat összevetéséből - valóban részletes indokolás nélkül - annyit rögzít, hogy a tanú vallomása erősítette a vádlott előadását.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság - mint arra már korábban is utalt -, hogy a vádirat 20. oldal 2.I és 3. bekezdése a gazdasági igazgató vallomásának csak egy részét tartalmazza, a vádirat 17. oldal 2. bekezdése pedig a vezérigazgató feljelentésének visszavonásával kapcsolatban csak annyit rögzít, hogy az átutalás a Bank Rt-vel

jelenleg is folyamatban lévő egyeztetés tárgyát képezi. Mindez pedig a rendelkezésre álló bizonyítékok csak egy részének a kiemelését és értékelését jelenti az ügyészség részéről.

A törvényesen kiegészített tényállás alapján a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében az alábbiakra mutat rá:

Az I.r. vádlott az eljárás során végig következetesen állította, hogy a vezérigazgató feljelentését a mellékletekkel együtt 2003. június 27-én előjárói döntés alapján kapta meg, majd az iratok átnézését követően, így a feljelentés visszavonása és a gazdasági igazgató tanú meghallgatási jegyzőkönyve alapján úgy látta, hogy a pénz megvolt, ennek pedig az a következménye, hogy a nyomozást bűncselekmény hiányára utalással meg kell tagadni. Az összefoglaló jelentést tanú10. készítette.

Ezen vádlotti nyilatkozatot támasztotta alá a BRFK 2003. június 27-én kelt 118-358/2003.bü. számú átirata, amellyel az osztályvezető az I.r.vádlottnak megküldte a feljelentést és annak mellékleteit, többek között a gazdasági igazgató tanú meghallgatási jegyzőkönyvét és a feljelentés visszavonását, tehát a vádlott az iratokat - teljes terjedelmében - előjárói döntés alapján kapta meg.

Az ügyészi vád ugyanakkor a gazdasági igazgató tanú meghallgatási jegyzőkönyvének csak egy részét emeli ki. Kimaradt a vádból, hogy a tanú - vallomása szerint - felhívta a vezérigazgató figyelmét, hogy a brókercég a befektetési állomány összetételét és sorsát ezidáig nem tudta kimutatni, ezért a hatóságokkal is csupán feltételezéseket tudnának közölni. Ugyanakkor a 120 millió forint sorsa mindig csak része volt az összes egyeztetésnek, az egyeztetés folyamánya lett a 16 millárd 561.793.587 Ft visszautalása is, tehát nem volt az egyeztetés eredménytelen.

A vezérigazgató a BRFK-nak megküldött feljelentés visszavonásában pedig rögzíti „hogy megállapítást nyert, miután a társaságunkat gazdasági hátrány nem érte, ennek következtében a Btk. 319.§-a hűtlen kezelés feljelentése teljesen alaptalan, mert a rendelkezésre álló kimutatás szerint a pénzeszközeink maradéktalanul megvannak.

Fentiekre való tekintettel kérjük tegnap délután tett bejelentésünket, az utólag megszerzett tények ismeretében tárgytalannak és érdemtelennek tekinteni szíveskedjék, így a T.Cím részéről jelenlegi állapotban eljárás lefolytatása nem szükséges".

Tanú10. a nyomozás során és a tárgyaláson is egybehangzóan nyilatkozta, hogy mind az I.r.vádlottnak, mind neki - az iratok áttanulmányozását követően - külön-külön az volt a szakmai álláspontjuk, hogy a nyomozást meg kell tagadni (nyom. ir. 3. kötet 1175. old., 45. tárgyi-jkv. 5. oldal).

Fenntartotta a tárgyaláson is azon nyilatkozatát, hogy nem volt bűncselekményre utaló nyom.

Tanú14. nyilatkozta, hogy tanú10-ben megbízott, ő volt az egyik legtapasztaltabb kollega, a határozattal ő is egyetértett, azt aláírta (34. tárgyalási jegyzőkönyv 24. oldal).

Az ügyészi vád I.r.vádlott terhére rója továbbá, hogy a feljelentéshez csatolt 2003. március 5-ei dátummal ellátott szerződés része azoknak a hamis okiratoknak, amelyeket K. az I. r. vádlott instrukciója alapján készített és adott át a 214/2003.bü. számú ügyben.

Az irányadó tényállás és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy az I.r.vádlott nem mondott olyat K.-nak, hogy „az átvezetéseknel nincs jogcím, nincs ügylet arra, hogy miért mentek innen oda pénzek, nincsenek megfelelően lepapírozva az ügyletek, ennek hiányában nem lehet megtagadni a nyomozást”.

Ezzel kapcsolatban tanú10. a nyomozás során úgy nyilatkozott, hogy a megtagadás időpontjában az Rt3. illetve az Rt. két, nagy tőkéjű állami céggént volt ismert, a közöttük létrejött aláíratlan adás-vételi szerződés kapcsán maximum adminisztrációs nyilvántartási hibára gondolt.

Tekintettel arra, hogy az iratok áttanulmányozását követően a kívülálló, érdektelen tanúknak ugyanaz volt a szakmai álláspontjuk, mint I.r.vádlottnak, a vezérigazgató feljelentésében közölte, hogy a céget kár nem érte, pénzeszközeik hiánytalanul megvannak, a gazdasági igazgató pedig nem zárta ki, hogy az eredményes egyeztetést követően visszautalt kb. 16 milliárd forintban a 120 millió forint is benne lehet, az I.r.vádlott nem követett el hivatali visszaélést, amikor tanú10. összefoglaló jelentésére is figyelemmel a nyomozást megtagadta.

Tanú9. a nyomozás során és a tárgyaláson is úgy nyilatkozott, hogy a vezérigazgatótól érkezett feljelentést tévesen lajstromozta a 214/2003.bü.számra, ez egy egyszerű adminisztrációs hiba volt, amelyet utólag korrigált és ekkor kapta az irat a 220/2003-a ügyszámot (nyom. ir. 1481. oldal, 34 tárgyalási jegyzőkönyv 14-15. oldal).

A kiegészített és így teljes körűen megindokolt tényállás alapján pedig az elsőfokú bíróság helyesen vont le azt a következtetést az ítélet 50. oldal 7. bekezdésében, hogy a rendelkezésre álló és értékelt bizonyítékok alapján a hivatali köteleességszegést, valamint a jogtalan előnyt biztosító célzatot nem lehetett megállapítani.

A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészi álláspontot a közokirat-hamisítás büntettének társadalomra veszélyességével kapcsolatban sem.

A Btk. 10.§-ban adott bűncselekmény-fogalom meghatározásból következően bűncselekmény csak társadalomra veszélyes tevékenység vagy mulasztás lehet. A társadalomra veszélyesség a bűncselekmény olyan lényeges tartalmi eleme, amelynek hiányában bűncselekmény nem valósulhat meg.

A társadalomra veszélyesség meghatározása - és ebben osztotta a másodfokú bíróság az ügyészi álláspontot - alapvetően jogalkotói kompetencia. A jogalkotó értékeli az egyes cselekmény típusok társadalomra veszélyes jellegét és mértékét, ennek alapján határozza meg azok úgynevezett absztrakt társadalomra veszélyességét és rendel mellé büntetést.

A társadalomra veszélyesség fokozott voltát a büntetési tétel nagyságában juttatja kifejezésre. Ekként tehát a társadalomra veszélyesség olyan objektív kategória, ami tényállásszerű magatartás esetén a jogalkalmazó számára a cselekmény társadalomra veszélyességét jelenti.

Az elkövetés körülményeitől függően a társadalomra veszélyesség foka azonos típusú bűncselekményeknél eltérő lehet, amit a jogalkalmazó - a Btk. 83.§ (3) bekezdése értelmében - a büntetés kiszabásánál, illetve a joghátrány megválasztásánál értékelni köteles.

Értelemszerűen ide tartoznak azok az esetek is, amikor a cselekmény társadalomra veszélyessége utóbb szűnt meg, illetve vált csekéllyé.

Mindezekből és a Btk. 10.§-ban foglaltakból következően annak jogalkalmazói megállapítására, hogy valamely, egyébként tényállásszerű cselekmény már az elkövetéskor is nélkülözte a társadalomra veszélyességet, csak rendkívüli körülmények fennállása esetén, kivételes jelleggel kerülhet sor és erre az elkövetés körülményeinek elemzéséből lehet következtetést levonni (BH 2007/245.).

Az I.r.vádolt vallomásában azt nyilatkozta, hogy a 2003. július 1-én hatályba lépő jogszabályváltozásokra figyelemmel az ügyészségtől tájékoztatást kaptak arról, hogy a folyamatban lévő ügyekben mi a teendő.

Az alezredes tanúvallomásával egybehangzóan vallotta, hogy a június 30-a olyan időpont volt, hogy az addig be nem fejezett feljelentés kiegészítésekben döntést kellett hozni. Ha az ügyészség rendeli el, akkor ő fejezi be, ha a nyomozó hatóság rendeli el a feljelentés kiegészítését, akkor ő dönt (45. tárgy-i jkv. 10-11. oldal). Ha bizonytalanok voltak, akkor esetleg felterjesztették az ügyészségre, ha úgy ítélték meg, hogy nincs megalapozott gyanú, akkor meghallgatták a feljelentőt. Amikor tudtak dönteni, megtagadták a nyomozást.

Az elsőfokú tárgyaláson tanú 14. is emlékezett tájékoztatásra (34. tárgy-i jkv. 26. oldal). Erre a körülményre utal a II. r. vádlottnak a PSZÁF bejelentésére írt feljegyzése is: „Be. 126.§ alapján feljelentés kiegészítést rendelek el, amelynek határideje 2003. június 30-án jár le. Budapest, 2003. június 19. II.r.vádolt" (I. sz. melléklet I. kötet 11. oldal).

Mindezek alapján megállapítható, hogy a PSZÁF és a vezérigazgató részéről érkezett feljelentés tárgyában 2003. június 30-ig - a rendelkezésre álló adatok alapján - döntést kellett hozni. Az irányadó tényállás szerint az I.r.vádolt 2003. június 27. napján megtartott koordinációs értekezleten magas rangú rendőrségi vezetőknek azt a tájékoztatást adta, hogy a PSZÁF feljelentése tárgyában a nyomozást meg kell tagadni, illetve ugyanezen a napon azonos tartalmú jelentését

is elkészítette a vezérőrnagy felé, amelyet felterjesztett. A megtagadó határozat meghozatalához szükséges előjárói jóváhagyás pedig 2003. június 28. napján született meg.

Az I.r.vádlott miután tudta, hogy - hétfőtől - 2003. június 30. napjától hivatalos úton Franciaországban tartózkodik, egy nap, június 29. állt a rendelkezésére ahhoz, hogy június 30-ra - az előzetes tájékoztatásnak megfelelően - az ügyben végleges döntést hozzon. Ezért ment be a munkahelyére 2003. június 29. napján - vasárnap - és készítette el a nyomozást megtagadó határozatot. Miután pedig munkaszüneti nap nem szerepelhet a határozat keltezéséeként arra ezért írt június 30. napját.

A vezérigazgató által tett feljelentés ügyében ugyanezen okokra visszavezethetően került a június 30-i dátum.

Megállapítható továbbá, hogy a PSZÁF feljelentésére született határozat tartalmával a legmagasabb szintű rendőri vezetők és a Fővárosi Főügyészség Nyomozás Felügyeleti Osztálya is egyetértett, azt a PSZÁF sem panaszolta meg, de a vezérigazgató sem élt ezzel a jogával.

Az elkövetéskor hatályos Be. 191.§ (1) bekezdése értelmében pedig a nyomozás megszüntetése nem akadályozza annak, hogy ugyanabban az ügyben utóbb az eljárást folytassák.

Az érintetteket abból a szempontból sem érte jogsérelem, hogy a határozatokat később kapták volna kézhez, mert kiadmányozásra és postázásra is csak a következő munkanapon, június 30-án kerülhetett sor, tényleges joghatás pedig a határozat átvételéhez fűződik.

Mindezen rendkívüli körülmények összhatásaként - nem vonva kétségbe az ügyészségnek az okiratok hitelességére vonatkozó jogi álláspontját - az ítéltábla véleménye szerint a 2. rb. a Btk. 275.§ a) pontjába ütköző hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében az I.r.vádlott büntetőjogi felelőssége a társadalomra veszélyesség hiánya miatt kivételesen nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság vádlottak büntetőjogi felelősségének megítélése szempontjából pedig rendkívüli lényegesnek tartotta az alábbi körülményeket is.

A K. ellen I.r.vádlott kezdeményezett titkos információgyűjtést és ennek során hét jelentést is készített, valamint aktívan közreműködött Ausztriában történő elfogásában.

A Fővárosi Főügyészség Kiemelt Ügyek Osztálya 2003. július 18-án rendelt el nyomozást a Kezelő Rt. sérelmére elkövetett sikkasztás büntetében, miután K. „önfeljelentése” és tanú11. feljelentése alapján elegendő adat állt rendelkezésre a 214/2003. bü. számú határozat hatályon kívül helyezéséhez. Mindkét vádlott - meg nem cáfolt előadása szerint - a nyomozásba bekapcsolódott és nyomozati cselekményeket végeztek az ügy felderítése érdekében.

Mindezen körülmények pedig továbbmenően is alátámasztják azt a helyes elsőbírói következtetést, hogy a vádlottak nem szegték meg hivatali kötelezettségüket, és nem volt céljuk K.-nak jogtalan előnyt szerezni.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, a 2010. év október hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 15.B.650/2005/54. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.283/2009/8. számú végzése folytán mindkét vádlott tekintetében 2010. év október hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, a 2010. év október hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bíróági ügyintéző